

Hüüdja hääl

Hetk

On mõni hetk kui lahtijäetud uks,
leek küünlal küütleb vastu kauget agu.
Las naerda tõmbetuul, no parastagu...
Hetk suletudki aitab avatuks.

See viise seab kui laulev mängutoos,
me sisemusse sillutanud teegi.
Ning vaibal üle unustuste veegi
viib võlurina tõeses muinasloos.

Siis aeg on andestada, aeg on loota
ja tühinegi muuta rikkuseks.
Ka hetkerõõm saab päevapikkuseks,

kui süda sõlmub sündivasse tuuma.
Siis neilgi, keda keegi eal ei oota,
peod pilgeni on küünlapaistet kuuma.

Kordusmäng

Näib kordusmänguna meil ettevõetu
ja uuest aimub varemkogetut.
Tähtsündmus tundub leierdatult tõetu,
pommunudiski kui ammukuuldud jutt.

See eatu kellaseier tiidsal astel
ka toona tiksus rabadalt me sees.
Ja hetk, mis esmapilgul paistab vastne,
on läbitud kord unenägudes.

Võib puudutada sündimata saaga
nii äratuntavana südameid.
Ning ürgne seotus tule, vee ja maaga
jääb katkematuks veel ka pärast meid.

Ümber vaevatud valdade

Kivide konnasilmadel
kõnnin.
Kiljuvad valust
all taldade.
Paljasjalgselt ja
takjaõis juustes,
käin ümber
vaevatud valdade.

Kaelkoogud õlul,
raandasid tassin
tuhandeis teispooleis
taludes.
Põlvitan allikal
haldjate ootel -
üksinda,
sünnitusvaludes.